

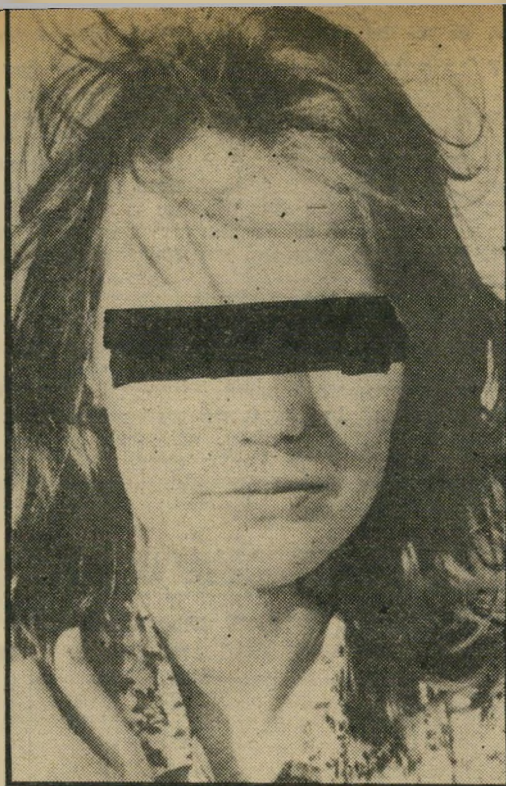
ת'יד לי, אני נראה כמו אחד שאונס קטינות?
 יששכר כרמל * אכן אינו נראה כמו אחד שאונס קטינות. במידה ולאחד שאונס קטינות יש צורה אחרת. יששכר כרמל נראה יותר כמו איש-עסקים צעיר, אורח מהוגן שעושרו ניכר בלבושו, במכוניתו, באורחותיו. למרות זאת, נמצא בשבוע שעבר אשם בבעילת בתה בת ה-15 של המאהבת שלו.
 "עכשיו, שביתי-המשפט אמר את דברו, אני רוצה גם כן לומר את דברי", אמר השבוע כרמל. למרות שמחתו

המאהבת סלחה לו

על ששכב עם

בתה הקטינה -

על שיצא בקנס בלבד, ניצל ממאסר — ניכרה המרירות בקולו. "נכון, שכבתי עם הבת של נעמי, החברה שלי. הודיתי בכך מיד גם במשטרה וגם במשפט."
 "אבל אמרתי עוד כמה דברים. אך דברים אלה — לא מעניינים את החוק."
 "תמיד מדברים רק על זה שהגבר מפתה קטינה מסכנה ותמימה, שלא יודעת מכלום. אבל מה קורה כש-הקטינה התמימה הזאת מפתה את הגבר?"
 האיש ששכב גם עם האם וגם עם בתה חש ש-הדברים מצלצלים מזור, אך ממשיך בעקשנות: "כש-אומרים קטינה, חושבים תמיד על ילדה קטנה. אבל נינה * היא קטינה גדולה מאוד. קודם כל, אף אחד לא היה מאמין שהיא פחות מ-17. היא בתורה מפותחת במיוחד, מבחינה גופנית."
 ושנית, אני לא הייתי חסיוחלילה הגבר הראשון שלה. כבר יותר משנתיים שיש לה חברים שהיא שוכבת איתם. "אני מכיר את נינה מאז שהיתה בת עשר. מאז שאני

קניתי לה דירה, ומאז היא המאהבת היחידה שלי. נכון, אני נשוי ויש לי ילד. או מה? זה כזה פשע כשלגבר נשוי יש מאהבת? אני היחיד בארץ?
 "נעמי היא היום בת 38, ומבוגרת ממני בשלוש שנים. היא גרושה, ונינה, הבת היחידה שלה, גרה עם אביה."
 אולם מדי פעם, היתה הבת מגיעה לביקור אצל אמה.

סתירה מוזרה בין סגנונו המיושב והתרבותי לבין הבעתו. "היו עוד מקרים", ממשיך יששכר בסיפורו. "היא היתה נשכבת על השטיח בסלון לקרוא עיתון, והחלוק היה נפתח לה, חושף את רגליה עד הבטן. פעם, כשנעמי ישנה, היא חורה על התרגיל הזה — וכמעט נעצרה נשימתי כשהתברר שהיא לא לבשה תחתונים מתחת לחלוק. "אז, מיהרתי להסיט את מבטי, כדי לא להביך אותה. היום אני יודע כמובן שהייתי תמים מחץ".
 הוא הבין זאת כבר זמן רב לפני המיפגש הגורלי.

אבל החוק קנס

אותו ב-5,000 ל"י

עבור לילה אחד

כשאירע המיפגש הגורלי, כבר ידע ברור שהקטינה המבוגרת מנסה לגרות אותו מבחינה מינית.
 האם ניסה להיאבק נגדה? יששכר אינו מנסה לצייר את עצמו כצדיק תמים: "נסחפתי, התפתיתי, כשהתברר לי שהיא מנסה לגרות אותי — ידיעה זו בעצמה גירתה אותי. היה משהו סוחף בעצם הסיטואציה שהתפתחה, שהיתה כלי-כך אסורה וסודית."
 ההתפוצצות אירעה בצהרי היום. היה זה יום חופש מלימודים, ונינה בילתה את כל היום אצל אמה. האם, בתה ומאהבת תוכננו לנסוע לים, כאשר נעמי קיבלה טלפון בהול ממקום עבודתה, נאלצה לצאת לפגישה, לוויתר על הים.
 "תלכו אתם שניכם", אמרה לגבר ולקטינה. "היום, השמש, החול החם והמים הקרירים, כאילו התייחדו נגדי ולצד נינה. הבחורה הזאת הוציאה אותי מדעתי, עם הביקני שלה, שלא היה מספיק למיטפתח."

האם והבת במינית

יהלומן הצמרת

כאשר שבו מהים, היתה הדירה ריקה. פתק מנעמי הודיע שהיא תחזור רק בערב.
 "נכנסתי ראשון למקלחת" ממשיך יששכר, "כי נינה אמרה שהיא רוצה גם לחשוף את הראש, וזה עסק של שעה שלמה, ומוטב שאני אגמור קודם."
 "צמדתי במקלחת. המים זרמו לי על הראש, ולא שמעתי כלום. פתאום, היה גדמה לי שמשוה * הפנתי את עיני לעבר הדלת. היא עמדה שם, בתוך חדר-האמבטיה, ערומה לגמרי."
 "אני לא זוכר בדיוק את השניות הבאות. גדמה לי שהסתרנו, ממש הסתרנו. אחד על השני, לחצתי אותה אל גופי הערום המסובו, כאילו רציתי להדביק אותה אלי. (המשך בעמוד 26)

אמה לא ראתה כל צורך להסתיר ממנה את יחסיה עם יששכר, ונינה למדה לראות במאהב של אמה דמות מוכרת. היתה זו דמות תביבה. יששכר הוא צעיר סימפטי, בן לאחת ממשפחות היהלומנים הוותיקות בארץ. הוא נולד עם כפית כסף בפיו, נכנס באופן טבעי לעסקי-המשפחה, חי בעושר כל ימיו. מעושר זה נהנו לא רק אשתו וילדו, אלא גם אהובתו.

אלא שנינה ראתה במאהב של אמה יותר מסתם מאהב של אמה. לפחות בשנה האחרונה, מספר יששכר, החליטה הבת להתרחק באמה, בסיטואציה שלגבי פסיכולוגים היא קלאסית:

"נינה לא היתה מבקרת הרבה אצל אמה. אולי פעם בחודש. אבל, בשנה האחרונה, התחלתי פתאום לשייב-לב אליה, גיליתי שהיא לא ילדה."

"הסיבה לתשומת-הלב שלי היתה התנהגותה. בהתחלה לא הייתי בטוח, אבל אחרי-כך השתכנעתי, שפעולותיה מכוונות."

"כאילו במקרה היא היתה נתקלת בי, במסדרון בדירה, ונלחצתי אלי. פתאום היא התחילה לשאול אותי על מילים בצרפתית שהיא לא הבינה, או משהו אחר בשיעורים שלה. ואז היא היתה מתכופפת למולי עם המחברת או הספר, עד שלא יכולתי שלא לראות את החזה שלה. כבר אז היו לה שדיים יותר גדולים מאמה ולרוב גם משחררים מחזייה."
 "ועוד כל מיני מקרים דומים."

עיקבות

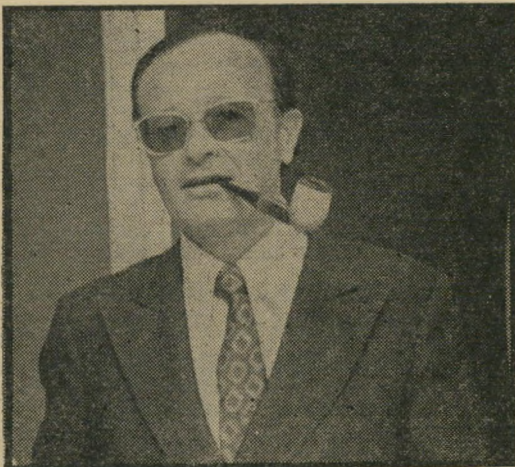
הסיוט

ב גידווייב מלא, כאדם שהיה כבר בגיהנום וחזר ממנו, מספר יששכר על המקרים הדומים — ועל שיאם — אותו מגע-מיני מטורף, חסר-מעצורים, עם בת פילגשו. אותו אחרי-צהרים שעלה לו כמעט שנה — כל תקופת המשפט — של יסורים ופחדים בלתי פוסקים, פן ייגזר דינו למאסר בפועל — ואז יתגלה הסוד לאשתו. יששכר, גיינג'י בעל עיניים כחולות בהירות, נראה מבוגר מגילו. גבוה וצנום, הוא נראה אלגנטי אפילו בחולצה פשוטה ומכנסיים. בפניו ניכרים עדיין עקבות הסיוט שעבר. איזה מתח נסתר, איזה חוסר-ריגוע, יוצרים

ואמא שלה נהיינו חברים.
 "בעיתונים הוציאו לי שם של אחד סוטה-מיין לפחות. כאילו כל הימים אני רק רץ להשכיב התיכות. גם בית-המשפט אמר לי מילים קשות על זה. אבל הם לא צדקו. "פגשתי את נעמי לפני חמש שנים והתאהבתי בה."

* השם מוסווה. בית-המשפט אסר לפרסם את שמו וזהותן של הקטינה ואמה שנבעלו, הירשה לפרסם רק את שמו של הגבר שבעל אותן. יחד עם זאת, התחשב בית-המשפט בטענת הסניגור, לא גזר על הנאשם מאסר בפועל, כדי שמעשיו לא יתגלו לאשתו ובנו. העולם היה מסכים עם תפיסה זו, נאות להסתיר את זהותו של האיש, כדי שלא לפגוע במשפחתו.
 ** שם הבת ואמה — מוסווים.

הסניגור
 צבי לידסקי, שצייר בפני השופט טים את התמונה האמיתית, לפיה פיתחה הקטינה את הנאשם, הצביע על כך שאם יישלח למאסר בפועל — תתגלה כל הפרשה לאשתו ומשפחתו, גרם לכך שהשופטים נמנעו מלשלוח את הנאשם לכלא.

השופט
 המחוזי, התל-אביבי, מקט צ'רנובילסקי, שישב בראש הרכב בית-הדין שמצא את הנאשם אשם בבעילת בתה הקטינה של המאהבת שלו, גזר את דינו ל-5,000 ל"י ושנתיים מאסר-על-תנאי.